

29. nap: Hétfő – Elesünk az eszményhez vezető úton

A mai napon a saját bűneinkből való felállás fontosságára, a mindennapi újrakezdésre kapunk indítást. A magunk gyengeségeivel való szembenézés, a reflexió fontos az esti lelkiismeretvizsgálatban. De itt nem elég megállnunk, mert ezután az Atya magához ölel, és azt mondja, nagyon szeretlek, így ahogy vagy!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

Hatalmadra, jóságodra építek, gyermekszívvél, bizalommal mély hitet. Benned Anyám és Szent Fiadban hiszek vakon, bizalmamat mindörökre nektek adom.

[Vagy imádkozzuk közös imánkat!]

Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét.

Olvasmány Korintusiakhoz írt második levélből (2 Kor 5, 17-21)

Mindenki, aki Krisztusban van, új teremtmény. A régi megszűnt, valami új valósult meg. De ezt Isten viszi végbe, akit Krisztus kiengesztelt irántunk, és aki minket a kiengesztelődés szolgálatával megbízott. Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét. Tehát Krisztus követségében járunk, maga az Isten int benneteket általunk. Krisztus nevében kérünk: engesztelődjete ki az Istennel! Ő azt, aki bűnt nem ismert, „bűnné” tette értünk, hogy benne „Isten igazságossága” legyünk.

Elmélkedés

Az eszményünk felé vezető úton sokszor elbukunk és természetes, hogy elkeseredünk, kísértést szenvedünk, bűnbe eshetünk. Hiszen az eszményünk kijelölése után nem mondhatjuk, hogy magunk mögött hagytuk a gyengeségeinket. A gyenge és bűnös ember konkrét tapasztalata, hogy nem lehet azt mondani, hogy ilyen voltam és most már nem vagyok ilyen. Mindig marad egy nyitott ajtó a Jóisten irgalma számára.

Bűnös voltam a társammal szemben, pl. kiabáltam vele vagy cserben hagytam, aztán bocsánatot kérek tőle. Erre ő azt mondja: „nekem is fájt, de most gyere hozzám újra!” Ily módon a bűn az irgalom ajtaja. A Jóisten nem mondja azt, hogy most már elég, ez nem keresztényi dolog! Általában még nem vagyunk jó keresztények. Olyan emberek vagyunk, akik tökéletesek akarnak lenni. Ez a nevelési célunk. A szüleink gyakran fegyelmeztek bennünket, mondván: ez nem volt jó, ez nem volt helyes, stb. Nagyon ritkán vagy soha nem hallottuk a szüleinktől azt, hogy ez nem volt szép, de gyere, és megöleltek volna. Ritka az olyan tapasztalat, hogy a bűn után ölelésben van része valakinek. Inkább maradt a bűn és az ítélet. Pedig Istennél sosem ezzel fejeződik be a bűnösségével küzdő emberhez fordulás.

Ha egy házaspár már nagyon érett, akkor számukra a hiba, a bűn egy ajtó, ahol az Isten irgalma befogadható. Az eredeti bűn mindig érezhető az életünkben. Ez munka, munka és munka! Ha a szentségre törekszünk, akkor újra és újra megtapasztaljuk a határainkat és gyengeségeinket.

Ezért most az irgalmas Istennel való találkozásról beszélünk. Ha csak törekszünk a szentségre, anélkül, hogy találkoznánk az irgalmas Istennel, akkor erős feszültség keletkezik a lélekben, mert mindig elmaradunk az eszménytől. Ezt egy ideig elviseljük, majd lehet, hogy a lélek összeomlik, keserűvé válik, és nem lesz már öröme a lelki életben. ...

A kereszténységünkben a megváltásban hiszünk. Ennek alapján az egész szentségre törekvésünknek fő értelme az, hogy észrevegyük: magunktól nem tudjuk elérni. A szentségre törekszünk, hogy rájövünk, hogy egyedül nem vagyunk rá képesek. Ez ellentmondásosnak hangzik, de nem az.

(Tilman atya)

Isten ugyanis Krisztusban kiengesztelődött a világgal, nem tartja számon vétkeinket, sőt ránk bízta a kiengesztelődés igéjét.

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adunk irgalmas, szerető Atyánk, hogy hozzád bújhatunk, ha saját bűneink megsebeznek.

Hálát adunk, hogy nem csak a saját erőfeszítéseinkre és törekvéseinkre hagyatkozhatunk, hanem a Te felemelő irgalmadra és elfogadó támogatásodra is. Fogadd el a mai igyekezetünket ajándékkul. Segíts felállnunk és újra meg újra nekilendülnünk a Te szolgálatodra!

Úrnőnk és Anyánk, imádkozz értünk!